

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a soudců Mgr. Lenky Oulíkové a Mgr. Miroslava Makajeva v právní věci

žalobce: **Z. P.**,
bytem X,

proti
žalovanému: **Městský úřad Černošice**,
se sídlem Karlštejnská 259, Černošice,

o žalobě proti usnesení žalovaného ze dne 30. 3. 2022, č. j. MUCE 60737/2022 OP/Vys,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného usnesení žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný dle § 17 odst. 5 věty druhé zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“), odložil žádost, již se žalobce domáhal po žalovaném (povinném subjektu) poskytnutí informací dle

informačního zákona, a to v části, v níž žalobce bod bodem 1 žádosti požadoval „poskytnutí všech rozhodnutí města Černošice od roku 2017 o přestupcích dle zák. č. 159/2006 o střetu zájmů“. Žádost v této části žalovaný odložil z důvodu, že žalobce ve stanovené lhůtě nezaplátil žalovaným požadovanou úhradu nákladů za zpracování uvedených informací.

Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a dalších podání žalobce

2. V úvodu žaloby žalobce vyjasnil, že podává žalobu proti napadenému rozhodnutí, tedy proti usnesení žalovaného ze dne 30. 3. 2022, č. j. MUCE 60737/2022 OP/Vys, ačkoliv proti tomuto usnesení podal – v souladu s poučením, jehož se mu dostalo od žalovaného – odvolání, které Krajský úřad Středočeského kraje (dále jen „krajský úřad“) meritorně posoudil a které rozhodnutím ze dne 19. 4. 2022, č. j. 049219/2022/KUSK, zamítl. Odvolání však nebylo dle žalobce, který poukázal na rozsudek NSS ze dne 17. 4. 2013, č. j. 6 Ans 16/2012 - 62, přípustné.
3. Žalobce v žalobě dále uvádí, že z § 17 odst. 4 informačního zákona plyne, že nesplní-li povinný subjekt vůči žadateli o informace oznamovací povinnost dle odstavce 3 (tj. neoznámí-li žadateli před poskytnutím informací, že za zpracování informací požaduje úhradu), ztrácí nárok na úhradu nákladů. Dle žalobce ztrácí povinný subjekt nárok na úhradu nákladů i v případě, pokud povinný subjekt svůj požadavek na úhradu oznámí žadateli o informace teprve po marném uplynutí lhůty k poskytnutí informací. Pokud tedy žalovaný svůj požadavek na úhradu nákladů za vyřízení žádosti vznesl až dne 11. 1. 2022, učinil tak opožděně (tj. poté, co jeho nárok na úhradu nákladů zanikl), neboť lhůta pro poskytnutí informace žalovanému uplynula dne 18. 11. 2021. Výzva k upřesnění žádosti ze dne 20. 12. 2021, již žalobce vyhověl, byla dle žalobce nezákonná, neboť dle § 14 odst. 5 písm. b) informačního zákona může povinný subjekt žadatele k upřesnění žádosti vyzvat ve lhůtě 7 dnů ode dne podání žádosti, což žalovaný zjevně nedodržel.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě shrnul průběh vyřizování žádosti žalobce a vyjádřil názor, že nová 15denní lhůta pro poskytnutí informací počala žalovanému běžet dne 15. 12. 2021, tj. následujícího dne po nabytí právní moci rozhodnutí ze dne 14. 12. 2021, č. j. 155216/2021/KUSK, kterým krajský úřad zrušil rozhodnutí ze dne 19. 11. 2021, č. j. MUCE 204881/2021 OP/Vys (dále jen „rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2021“), jímž žalovaný žalobci poskytl toliko informace dle bodu 2 žádosti, zatímco informace dle bodu 1 žádosti žalobci poskytnout odmítl. Žalovaný je názoru, že jeho následná výzva ze dne 20. 12. 2021, kterou vyzval žalobce k upřesnění žádosti, byla učiněna ve lhůtě dle § 14 odst. 5 písm. b) informačního zákona a že byla oprávněná, neboť ze žádosti nebylo zřejmé, čeho konkrétně se žalobce domáhá. Poté, co žalobce svoji žádost k výzvě žalovaného dne 3. 1. 2022 upřesnil, počala žalovanému opětovně plynout 15denní lhůta pro vyřízení žádosti. Vyzval-li tedy žalovaný žalobce k úhradě nákladů za zpracování informací dne 11. 1. 2022, učinil tak včas. S ohledem na to žalovaný navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou.
5. V replice žalobce odmítl názor žalovaného, že by 15denní lhůta pro poskytnutí informací běžela žalovanému nanovo poté, co bylo rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2021 krajským úřadem zrušeno. Propadnutí lhůty si žalovaný zavinil sám vydáním nezákonného rozhodnutí. Stran výzvy k upřesnění žádosti žalobce uvedl, že by takováto výzva přerušila 15denní lhůtu pro poskytnutí informace jen za předpokladu, že by byla vydána včas [ve lhůtě dle § 14 odst. 5 písm. b) informačního zákona] a že by byla důvodná. V daném případě však žalovaný vyzval žalobce jednak opožděně (k upřesnění žalobce vyzval teprve po vydání nezákonného rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2021), jednak

nedůvodně, neboť žádost je sama o sobě srozumitelná. Výzvu k upřesnění, zda žalobce žádá poskytnout rozhodnutí žalovaného dle § 67 odst. 1 nebo dle § 76 odst. 1 správního řádu, lze dle žalobce považovat za „záměrné komplikování a matení řízení“.

6. V podání ze dne 25. 6. 2022 žalobce uvedl, že nesprávný postup žalovaného při vyřizování žádosti, v důsledku něhož bylo jeho první rozhodnutí o žádosti o informace zrušeno, nemůže vést k prodloužení lhůty k poskytnutí informace ani k možnosti vydat výzvu k upřesnění žádosti po lhůtě dle § 14 odst. 5 písm. b) informačního zákona. Nárok na úhradu nákladů zaniká uplynutím lhůty k poskytnutí informace, která činí 15 nebo 25 dnů. Požadavek na úhradu nákladů musí povinný subjekt oznámit žadateli před marným uplynutím lhůty pro poskytnutí informace.

Skutková zjištění plynoucí z obsahu správního spisu

7. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 4. 11. 2021 podal žalobce k povinnému subjektu žádost dle informačního zákona, jíž se domáhal, aby mu povinný subjekt poskytl
 - *všechna rozhodnutí města Černošice od roku 2017 o přestupcích dle zák. č. 159/2006 o střetu zájmů (bod 1 žádosti) a*
 - *všechna vyjádření ke správním žalobám týkajících se přestupků dle zák. č. 159/2006 o střetu zájmů ke kterým se město Černošice vyjadřovalo od 1. 1. 2017 do 31. 10. 2021 (bod 2 žádosti).*
8. Rozhodnutím ze dne 19. 11. 2021 žalovaný rozhodl tak, že žádost žalobce odmítl v části, v níž se žalobce domáhal informací uvedených pod bodem 1 žádosti. Ve zbytku žádosti žalobce vyhověl a informace požadované pod bodem 2 žádosti žalobci poskytl (přílohou rozhodnutí učinil vyjádření žalovaného k žalobě projednávané zdejším soudem pod sp. zn. 55 A 29/2021).
9. K odvolání žalobce krajský úřad rozhodnutím ze dne 14. 12. 2021, č. j. 155216/2021/KUSK, rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2021 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaného přitom zavázal k tomu, aby poskytl žalobci jím požadovaná rozhodnutí v anonymizované podobě.
10. Přípisem ze dne 20. 12. 2021 vyzval žalovaný žalobce k tomu, aby svoji žádost v bodě 1 upřesnil, neboť není zřejmé, zda žalobce žádá „o rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 67 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, nebo o rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 tohoto zákona, či o rozhodnutí podle obou ustanovení.“
11. Podáním ze dne 3. 1. 2022 žalobce žalovaného vyrozuměl o tom, že žádá poskytnout všechna rozhodnutí vydaná v řízeních o přestupcích dle zákona č. 159/2006 Sb., o střetu zájmů.
12. Přípisem ze dne 11. 1. 2022 (označeným jako *Žádost o úhradu nákladů v souvislosti s poskytováním informace*) vyzval žalovaný žalobce k úhradě částky ve výši 8 189 Kč za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací. Proti tomuto postupu podal žalobce dle § 16a odst. 1 písm. d) informačního zákona stížnost ke krajskému úřadu, který rozhodnutím ze dne 25. 1. 2022, č. j. 012119/2022/KUSK, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 26. 1. 2022, č. j. 012786/2022/KUSK, postup žalovaného potvrdil.
13. Napadeným rozhodnutím žalovaný dne 30. 3. 2022 žádost v části, v níž se žalobce domáhal poskytnutí informací uvedených pod bodem 1 žádosti, odložil s odůvodněním, že žalobce ve lhůtě 60 dnů ode dne oznámení výše požadované úhrady za zpracování uvedených

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. N.

informací částku žalovanému nezaplatil. Žalobce současně poučil o tom, že proti tomuto usnesení může podat ve lhůtě 15 dnů ode dne jeho oznámení odvolání.

14. K odvolání žalobce krajský úřad rozhodnutím ze dne 19. 4. 2022, č. j. 049219/2022/KUSK, napadené rozhodnutí potvrdil.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

15. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Jde tedy o žalobu projednatelnou.
16. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
17. Soud rozhodl o žalobě bez jednání, neboť s tím oba účastníci souhlasili. Souhlas žalovaného s rozhodnutím věci bez jednání byl dán konkludentně, jelikož v soudem stanovené lhůtě neuvedl, že s takovým postupem nesouhlasí. Žalobce svůj souhlas sdělil soudu výslovně, byť až po nařízení jednání. S ohledem na zásadu ekonomie řízení soud zrušil již nařízené jednání a rozhodl o žalobě bez jednání při splnění podmínek § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť věc bylo možné po skutkové i právní stránce posoudit výlučně na základě obsahu předloženého správního spisu a písemných podání účastníků.

Posouzení žaloby soudem

18. Soud předně přisvědčuje žalobci, že v případě odložení žádosti o informace podle § 17 odst. 5 informačního zákona není možno proti rozhodnutí (usnesení) o odložení žádosti podat odvolání, jakož ani žádný jiný opravný prostředek, např. stížnost podle § 16a odst. 1 písm. b) informačního zákona. Protože informační zákon žádné opravné prostředky proti takovému rozhodnutí neupravuje, žadatel o informace se může bránit žalobou ve správním soudnictví přímo proti rozhodnutí povinného subjektu o odložení žádosti o informace podle § 17 odst. 5 informačního zákona (srov. žalobcem vzpomínaný rozsudek NSS ze dne 17. 4. 2013, č. j. 6 Ans 16/2012 - 62, č. 2959/2014 Sb. NSS). V daném případě tedy pochybil jak žalovaný, který žalobce chybně poučil o přípustnosti odvolání proti napadenému rozhodnutí, tak krajský úřad, který žalobcem podané odvolání meritorně posoudil namísto toho, aby jej bez věcného posouzení dle § 92 správního řádu zamítl jako nepřipustné. Soud je názoru, že nelze po žalobci spravedlivě požadovat, aby žalobou napadal potvrzující rozhodnutí krajského úřadu ze dne 19. 4. 2022, č. j. 049219/2022/KUSK, a teprve po zrušení tohoto rozhodnutí soudem (popř. po vyslovení jeho nicotnosti soudem) brojil proti napadenému rozhodnutí. Za situace, kdy si je žalobce vědom toho, že proti napadenému rozhodnutí nebylo odvolání přípustné, lze dle názoru soudu akceptovat postup, kdy žalobce žalobou brojí přímo proti napadenému rozhodnutí.
19. Mezi účastníky řízení je sporná otázka, zda postup žalovaného, který přípisem ze dne 11. 1. 2022 vyzval žalobce k úhradě nákladů za zpracování požadovaných informací, byl v souladu se zákonem. Mezi stranami není sporné, že úhradu může povinný subjekt požadovat jen před uplynutím lhůty k vyřízení žádosti o informace, která dle § 14 odst. 5 písm. d) informačního zákona činí 15 dní ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění (k této lhůtě více níže). Marným uplynutím lhůty k vyřízení žádosti o informace totiž právo povinného subjektu požadovat úhradu nákladů zaniká (srov. nález Ústavního

soudu ze dne 21. 5. 2019, sp. zn. I. ÚS 1083/16). Žalobce je názoru, že žalovaný požadavek na úhradu nákladů vznesl opožděně, tj. po uplynutí 15denní lhůty k vyřízení žádosti o informace. Naproti tomu žalovaný se domnívá, že žalobce k úhradě nákladů vyzval včas, tj. před uplynutím shora uvedené lhůty, a že proto jednal v souladu se zákonem, pokud žádost po uplynutí 60 dnů ode dne oznámení výše požadované úhrady odložil.

20. Na tomto místě soud připomíná, že sdělení požadavku na úhradu za poskytnutí informace a o výši této úhrady (§ 17 odst. 3 informačního zákona), ani rozhodnutí o stížnosti žadatele, který nesouhlasí s výší úhrady jemu sdělené (§ 16a odst. 7 téhož zákona), nejsou rozhodnutími ve smyslu § 65 s. ř. s., ani rozhodnutími správního orgánu ve věci soukromoprávní [§ 68 písm. b) s. ř. s.]. Naproti tomu ale rozhodnutí, jímž povinný subjekt žádost o poskytnutí informace pro nezaplacení úhrady odložil (§ 17 odst. 5 informačního zákona), je rozhodnutím podle § 65 s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 9. 2010, č. j. 2 As 34/2008 - 90, č. 2164/2011 Sb. NSS). Žalobce proto postupoval správně, pokud podal žalobu teprve proti napadenému rozhodnutí, ačkoliv samotný „problém“ spatřuje v postupu žalovaného, který žalobce vyzval k úhradě nákladů za zpracování požadovaných informací poté, co jeho právo požadovat úhradu nákladů zaniklo.
21. Žalobce se domnívá, že žalovaný mohl požadovat úhradu nákladů za zpracování informací nejpozději dne 18. 11. 2021, kdy dle jeho názoru uplynula lhůta pro poskytnutí informace (žalobce chtěl patrně uvést den 19. 11. 2021, který byl patnáctým dnem po dni 4. 11. 2021, kdy žalobce podal k žalovanému svoji žádost). Tedy dle názoru žalobce nemohl žalovaný poté, co bylo jeho rozhodnutí ze dne 19. 11. 2021 k odvolání žalobce krajským úřadem zrušeno, již úhradu požadovat. V replice žalobce konkrétně uvedl, že *„[n]esprávný postup, v jehož důsledku bylo podáno odvolání, kterému bylo v plném rozsahu vyhověno, nemůže vést k prodloužení lhůty k vyřízení žádosti a běhu nové lhůty. Výsledkem uplatnění výkladu žalovaného by bylo nezákonné prodloužení lhůty.“*
22. Úvaha žalobce, že po vrácení věci odvolacím orgánem již žalovanému lhůta pro vyřízení žádosti neběží (tj. že je žalovaný po vrácení věci k vyřízení okamžitě nečinným), je však zjevně neudržitelná, a nadto je v rozporu i s judikaturou NSS. Z ní vyplývá, že v případě, kdy bylo zrušeno rozhodnutí povinného subjektu a věc mu byla vrácena k novému vyřízení, počíná lhůta pro nové vyřízení žádosti plynout ode dne právní moci rozhodnutí nadřízeného orgánu (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2014, č. j. 4 As 234/2014 - 49) a v případě zrušení rozhodnutí soudem ode dne právní moci rozhodnutí soudu (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 11. 2014, č. j. 3 As 26/2014 - 62, č. 3178/2015 Sb. NSS). Oba právě uvedené rozsudky NSS byly sice následně zrušeny nálezy Ústavního soudu, ovšem z jiného důvodu (výklad lhůty obsažené v § 16a odst. 3 informačního zákona), který se nijak netýká právě uvedeného pravidla. Nejvyšší správní soud setrval na výše uvedeném pravidlu i po vyhlášení nálezu Ústavního soudu týkajícího se rozsudku č. j. 3 As 26/2014 - 62, a to v rozsudku ze dne 14. 1. 2016, č. j. 4 As 248/2015 - 30.
23. Soud považuje za podstatné zdůraznit, že první rozhodnutí o žádosti žalobce vydal žalovaný ve lhůtě pro vyřízení žádosti stanovené v § 14 odst. 5 písm. d) ve spojení s § 15 odst. 1 informačního zákona. Vydáním rozhodnutí žalovaného o odmítnutí části žádosti a poskytnutím zbývajících částí požadovaných informací přestala uvedená lhůta plynout, nelze mít tedy za to, že následně marně uplynula, a nelze tak dovozovat, že by po vydání prvního rozhodnutí žalovaného zanikl nárok na úhradu nákladů dle § 17 informačního zákona. Nejedná se o případ, kdy by povinný subjekt byl nejprve při vyřizování žádosti o

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. N.

informace nečinný, tedy nevyřídil žádost ve lhůtě stanovené informačním zákonem, a následně by nespravedlivě těžil z toho, že jeho předchozí rozhodnutí vydané po marném uplynutí lhůty k tomu stanovené bylo zrušeno nadřízeným orgánem a počala by mu plynout nová lhůta pro vyřízení žádosti dle § 14 odst. 5 písm. d) či § 15 odst. 1 informačního zákona. Výše citovaná judikatura jednoznačně určila časový okamžik, od něž se odvíjí nová lhůta pro vyřízení žádosti; tím je právní moc rozhodnutí nadřízeného orgánu, jímž bylo první rozhodnutí povinného subjektu zrušeno a věc mu vrácena k novému vyřízení žádosti. Toto řešení je nanejvýš příznivé pro žadatele, neboť okamžikem, od něž se odvíjí nová lhůta, je znovuotevření „řízení“ o žádosti. Tento okamžik lze tedy nejlépe připodobnit stavu, kdy povinnému subjektu dojde žádost o poskytnutí informace. Počátek běhu nové lhůty naopak nezávisí na tom, kdy nadřízený orgán vrátí povinnému subjektu spis týkající se vyřizování žádosti, tedy není připuštěna žádná prodleva mezi znovuotevřením „řízení“ v důsledku odstranění předchozího rozhodnutí povinného subjektu a počátkem běhu nové lhůty. Jelikož rozhodnutí nadřízeného orgánu, jímž se ruší rozhodnutí povinného subjektu a věc se mu vrací k novému vyřízení žádosti, nabývá právní moci zpravidla okamžikem, kdy je toto rozhodnutí doručeno žadateli, může si žadatel bez jakýchkoliv obtíží učinit dostatečně přesnou představu o časovém rámci dalšího vyřizování žádosti. Výkon jeho procesních práv v souvislosti s úkony (či nečinností) povinného subjektu není ztížen, natož ohrožen. Lze dokonce říci, že v mnoha případech má žadatel přesnější představu o tom, kdy počala plynout nová lhůta pro vyřízení žádosti, neboť ví přesně, kdy mu bylo doručeno rozhodnutí nadřízeného orgánu, zatímco v případě podání žádosti o poskytnutí informace prostřednictvím držitele poštovní licence nemusí vždy přesně vědět, kdy byla žádost doručena povinnému subjektu.

24. Soud neshledává žádný racionální důvod, pro nějž by měl být povinný subjekt sankcionován za vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí žádosti tím, že by po vrácení věci k novému vyřízení žádosti neměl k dispozici žádný dodatečný časový prostor k provedení potřebných úkonů. Soud respektuje právo žalobce na rychlé vyřízení žádosti o poskytnutí informace, nicméně v situaci, kdy povinný subjekt dodržuje všechny lhůty stanovené informačním zákonem, není možné odhlížet od toho, že vyřízení žádosti může vyžadovat provedení řady dílčích úkonů, ať již činěných vůči žadateli, nebo uvnitř povinného subjektu. Nelze přijmout argument, že všechny potřebné úkony měl povinný subjekt provést již před tím, než žádost o poskytnutí informace poprvé vyřídil. Pokud měl např. v nyní posuzované věci žalovaný za to, že požadované informace lze poskytnout ve formě nahlížení do správního spisu (za splnění podmínek upravujících tento institut), je pochopitelné, že se nepokoušel upřesnit rozsah žádosti, neboť to pro rozhodnutí, které přijal, nebylo podstatné. Právě k provedení potřebných úkonů slouží nová lhůta pro vyřízení žádosti plynoucí v návaznosti na právní moc zrušujícího rozhodnutí nadřízeného orgánu.
25. Lze doplnit, že výše popsané pravidlo, podle něž v případě zrušení prvostupňového rozhodnutí běží nová lhůta pro vydání rozhodnutí, jejíž počátek se odvíjí od právní moci zrušujícího rozhodnutí (ať již odvolacího orgánu, nebo soudu), platí obecně ve vztahu k různým správním řízením (viz např. rozsudky NSS ze dne 26. 2. 2010, č. j. 5 Ans 6/2009 - 82, ze dne 25. 11. 2011, č. j. 2 Ans 11/2011 - 95, ze dne 9. 8. 2017, č. j. 5 Azs 151/2017 - 23, či ze dne 22. 7. 2020, č. j. 1 Azs 200/2020 - 31). Jakkoliv je agenda poskytování informací značně specifická, neshledává soud žádný důvod, pro nějž by se v ní nemělo toto pravidlo rovněž uplatnit. Zákonem stanovená maximální lhůta pro vyřízení žádosti je natolik

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. N.

krátká, zejména pokud je vyhledání informací komplikovanější, právní posouzení aplikace důvodů neposkytnutí informace náročnější nebo je zapotřebí provést anonymizaci poskytovaných informací, že zpravidla nemá za následek bezdůvodné prodlevy v postupu povinného subjektu. Není tomu tak ani v případě, kdy povinný subjekt vyřizuje tutéž žádost opakovaně z důvodu zrušení jeho předchozího rozhodnutí o odmítnutí žádosti a vrácení věci k novému vyřízení žádosti.

26. Z uvedeného vyplývá, že žalovanému začala (nová) lhůta pro poskytnutí informací plynout ode dne 14. 12. 2021, kdy nabylo právní moci rozhodnutí krajského úřadu č. j. 155216/2021/KUSK z téhož dne.
27. Soud musel dále posoudit, zda tato lhůta žalovanému marně uplynula dnem 29. 12. 2021, anebo zda výzva žalovaného k upřesnění žádosti ze dne 20. 12. 2021 tuto lhůtu přerušila a zda tato lhůta začala plynout opětovně ode dne 3. 1. 2022, kdy žalobce na výzvu reagoval podáním, v němž uvedl, že žádá poskytnout všechna rozhodnutí žalovaného vydaná od roku 2017 v řízeních o přestupcích dle zákona č. 159/2006 Sb., o střetu zájmů.
28. Dle § 14 odst. 5 písm. b) informačního zákona povinný subjekt posoudí žádost a v případě, že je žádost nesrozumitelná, není zřejmé, jaká informace je požadována, nebo je formulována příliš obecně, vyzve žadatele ve lhůtě do sedmi dnů od podání žádosti, aby žádost upřesnil; neupřesní-li žadatel žádost do 30 dnů ode dne doručení výzvy, rozhodne o odmítnutí žádosti. Soud je přitom názoru, že i toto ustanovení je *mutatis mutandis* (srov. bod 22 rozsudku) zapotřebí vykládat tak, že skuteností určující počátek 7denní lhůty k upřesnění žádosti je v případě, že bylo zrušeno rozhodnutí povinného subjektu a věc vrácena k novému vyřízení povinnému subjektu, právní moc rozhodnutí nadřízeného orgánu, resp. právní moc rozhodnutí soudu.
29. Dle § 14 odst. 5 písm. d) části před středníkem informačního zákona platí, že povinný subjekt posoudí žádost a nerozhodne-li podle § 15, poskytne informaci v souladu se žádostí ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění. Odborná komentářová literatura k informačnímu zákonu doplňuje, že „[u]stanovení § 14 odst. 5 písm. d) sice formálně vztahuje přerušení lhůty pro poskytnutí informace pouze k **doplnění žádosti**, tedy ve vztahu k výzvě podle § 14 odst. 5 písm. a), tento nedostatek však vznikl nepřesnou novelizací provedenou zákonem č. 61/2006 Sb. Praxe tuto zcela zjevnou legislativní chybu vykládá jediným možným logickým způsobem, totiž že počátek plynutí lhůty pro vyřízení žádosti po uplatnění výzvy k upřesnění začíná rovněž jejím **upřesněním**, neboť identifikace požadovaných informací je základní podmínkou, aby byl povinný subjekt vůbec schopen tyto vyhledat a žadateli vydat (vlastně až okamžikem upřesnění žádosti se dá hovořit o tom, že byla podána ve smyslu § 14 odst. 1 řádná žádost)“ (viz Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.: *Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, komentář k § 14, zvýraznění doplněno).
30. Z uvedeného se podává, že vyzve-li povinný subjekt žadatele o informace ve výše uvedené lhůtě 7 dnů k upřesnění žádosti, lhůta k poskytnutí informací se přerušuje a počíná opětovně běžet ode dne, kdy žadatel žádost k výzvě povinného subjektu upřesní. Žalovanému nelze vytýkat, že postupoval dle § 14 odst. 5 písm. b) informačního zákona až poté, co bylo jeho předchozí rozhodnutí o odmítnutí žádosti zrušeno a věc mu vrácena k novému vyřízení žádosti. Jak totiž soud uvedl již výše, vada žádosti, kterou se žalovaný tímto postupem pokoušel odstranit, nebyla podstatná ve vztahu ke způsobu, jímž žalovaný

původně žádost vyřídil. Teprve s ohledem na závazný právní názor krajského úřadu vznikla potřeba upřesnit rozsah požadovaných informací.

31. Z odborné literatury plyne, že výzva povinného subjektu k doplnění či upřesnění žádosti vyvolává účinky v tom směru, že přerušuje lhůtu pro vyřízení žádosti o informace, a to i tehdy, je-li tato výzva nezákonná. Dle autorů citovaného komentáře jde o důsledky obdobné např. nezákonnému přerušování řízení usnesením podle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Odkladný účinek takového usnesení je vyloučen a účinky přerušování tedy nastanou, byť podmínky pro toto přerušování nebyly splněny (srov. op. cit. Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.; komentář k § 14).
32. Zdejší soud nicméně v nedávném rozsudku ze dne 17. 2. 2022, č. j. 43 A 79/2021 - 21, konstatoval, že s odbornou literaturou se v otázce vlivu výzvy k upřesnění žádosti na běh lhůty pro poskytnutí informací shoduje toliko potud, nejde-li právě o výzvu nezákonnou. V odkazované věci, v níž se zdejší soud zabýval žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu (povinného subjektu dle informačního zákona), přitom zdejší soud poukázal na závěry přijaté rozšířeným senátem NSS, dle kterého soud při posuzování žaloby na ochranu proti nečinnosti posoudí, zda k přerušování řízení „*došlo věcně důvodně a po rozumu zákona (a správní orgán tedy nečinný není), anebo zda přerušování řízení je nedůvodné nebo účelové a správní orgán je užil jen jako jakýsi procesní paraván, který má zastřít porušování povinnosti „vyřizovat věci bez zbytečných průtahů“ (§ 6 odst. 1 spr. řádu)*“ (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č. j. 7 Ans 10/2012 - 46, č. 3013/2014 Sb. NSS). Dle názoru zdejšího soudu není zřejmé, proč by měly závěry ohledně ochrany proti nečinnosti být odlišné v obecném správním řízení a při vyřizování žádosti o poskytnutí informací, pakliže § 20 odst. 4 informačního zákona na úpravu správního řádu v tomto kontextu výslovně odkazuje. Naopak názor, že není rozhodné, zda je úkon, který má prodlužovat lhůtu pro vydání rozhodnutí (resp. pro vyřízení žádosti o informace), úkonem zákonným, by byl v rozporu jak se zásadou dobré správy, tak s cílem a účelem informačního zákona. Popíral by základní východisko platné právní úpravy, podle níž má být informace v krátké lhůtě buď poskytnuta, nebo má být postaveno najisto, že poskytnuta nebude a z jakých důvodů. Jinými slovy, nelze aprobovat výklad, podle kterého by žalovaný zjevně vadným postupem získal dalších minimálně 15 dní (pokud by žalobce na výzvu k upřesnění obratem reagoval) až 45 dní [pokud by žalobce zůstal zcela pasivní a nechal marně uplynout 30denní lhůtu dle § 14 odst. 5 písm. b) informačního zákona] na vyřízení žádosti, neboť nejen že po dobu upřesňování žádosti žadatelem neběží lhůta k vyřízení žádosti o informace, ale následně začne běžet 15denní lhůta znovu.
33. Třebaže shora uvedené závěry přijal zdejší soud v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu (povinného subjektu), jsou plně uplatnitelné i v nyní projednávané věci, neboť i v tomto případě soud řeší otázku vlivu vydání výzvy k upřesnění žádosti na běh lhůty pro poskytnutí informací. Soud se proto musel dále zabývat otázkou, zda výzva žalovaného ze dne 20. 12. 2021 k upřesnění žádosti byla zákonná.
34. Pod bodem 1 žádosti žalobce požadoval poskytnutí „*všech rozhodnutí města Černošice od roku 2017 o přestupcích dle zák. č. 159/2006 o střetu zájmů.*“ Žalovaný přitom požadoval upřesnit, zda žalobce těmito rozhodnutími míní toliko rozhodnutí ve smyslu § 67 odst. 1 správního řádu, nebo toliko rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 správního řádu, nebo

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. N.

rozhodnutí vydaná podle obou těchto ustanovení. Soud v této souvislosti připomíná, že správní řád používá pojem *rozhodnutí* jednak v širším pojetí (*largo sensu*), kdy zahrnuje rozhodnutí meritorní i procesní, jednak v užším pojetí (*stricto sensu*), kdy se jím rozumí pouze meritorní rozhodnutí. Přitom § 67 až 69 správního řádu nepochybně dopadají jak na meritorní rozhodnutí, tak i na usnesení ve smyslu § 76 správního řádu, protože výzva žalovaného, který § 67 odst. 1 správního řádu spojuje patrně pouze s meritorními rozhodnutími, není zcela přesná. Z výzvy k upřesnění žádosti dle názoru soudu nicméně přesto zřetelně vyplývá, že žalovaný po žalobci chtěl upřesnit, zda požaduje poskytnout toliko meritorní rozhodnutí, nebo jen rozhodnutí procesní, tj. usnesení, popř. oboje. S ohledem na dvojakost termínu *rozhodnutí*, jak jej užívá správní řád, jakož i doktrína správního práva procesního, považuje soud výzvu žalovaného za zcela legitimní, a tedy zákonnou. Žalovaný nemohl dle názoru soudu vědět, zda má žalobce zájem pouze o rozhodnutí, jimiž byl obviněný uznán vinným z přestupku, nebo i o usnesení, jimiž bylo např. zastaveno řízení o přestupku dle § 86 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, nebo i o usnesení ryze procesního charakteru vydávaná v těchto řízeních. Upřesnění rozsahu žádosti je podstatné nejen pro to, aby mohl žalovaný žádost řádně vyřídit (tedy podle pokynu krajského úřadu poskytnout všechny požadované informace), ale i pro zhodnocení rozsahu činnosti potřebné pro vyřízení žádosti a vyčíslení nákladů. Na upřesnění rozsahu žádosti tak závisí, zda bude možné na věc aplikovat § 17 odst. 1 větu druhou informačního zákona a jaká bude předpokládána výše nákladů. Žalobce argumentuje s odkazem na judikaturu tím, že formulační nedostatky žádosti jdou k tíži žadatele. Vytrhává však tento judikatorní závěr z kontextu, v němž byl přijat. Žalovanému jistě nelze vytýkat, že ve snaze správně vyřídit žádost o poskytnutí informací (a zamezit tak podání dalších opravných prostředků opírajících se o správnost interpretace obsahu žádosti) vyzval žalobce k upřesnění rozsahu požadovaných informací. Pro další postup v dané věci bylo z důvodů výše popsaných podstatné přesně vědět rozsah požadovaných informací. Výzvu žalovaného k upřesnění žádosti tedy nelze považovat za účelovou ani zbytečnou.

35. Protože soud dospěl k závěru, že výzva žalovaného k upřesnění žádosti byla důvodná, a tedy zákonná, přisvědčil současně žalovanému, že poté, co žalobce svoji žádost k výzvě žalovaného dne 3. 1. 2022 upřesnil, počala žalovanému opětovně plynout 15denní lhůta pro vyřízení žádosti. Vyzval-li tedy žalovaný žalobce k úhradě nákladů za zpracování informací dne 11. 1. 2022, učinil tak před uplynutím této lhůty. **Právo povinného subjektu požadovat úhradu nákladů tedy nezaniklo, a žaloba je proto nedůvodná.**

Závěr a náklady řízení

36. Jelikož soud neshledal žalobní body důvodné a ani z obsahu správního spisu nevyplynula žádná vada řízení, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, zamítl žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
37. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost a ostatně je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. června 2022

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D., v. r.
předseda senátu